

Formanden (Høgskro): Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har bedt om Ordet for tredje Gang. Under Forudsætning af Thingets Samthkke (Dphold) har det ærede Medlem Ordet.

Berg: Savidt jeg forstod, frasalbt den ærede Minister Paastanden om, at en Nægtelse af en Bevilling eller en Lov gav ham Ret til at gjøre, hvad han vilde, idet han nemlig nu syntes at gaa ud paa at hævde, at den omtalte Erklæring om, hvad der virkelig krævede Lov, efter at vi have faaet Grundloven, ikke for ham var afgjørende, og at han troede i Henhold til tidligere Lovgivninger og deres Analogi at kunne gjøre, hvad han har gjort. Det er et ganske andet Standpunkt, den ærede Minister her har ført sig selv over paa. Det er saadant et Forhandlingsstandpunkt, ikke dette kræsse Standpunkt Ministeren først havde, hvor han sagde, at naar man ikke her forhandlede eller bevilgede, saa handlede han selv. Det er jo for Resten ikke nemt at gjøre dette Ministerium tilpås. Thi det ærede Thing forhandlede, saa vidt jeg veed, hele Vinteren om Befæstningsagen og tog en Beslutning, saa der var ingen Mangel paa Forhandling. Men det gik med det, som med det Andet, der ikke var Forhandling om, at ligesom de Herrer vare gaaede hjem, vovede der en hel Række Forter op (M. Senjen: Som Paddehatte). Ja, jeg veed jo ikke, om det ærede Medlem kan faae dem til igjen at falde som Paddehatte, men saaledes vovede de op. Det var ikke paa Grund af Forhandling eller Mangel paa Forhandling, men det var paa Grund af den Theori: Ministeriet vil være den højeste Lov. For at blive maa det have Næring; give vi det ikke Næring, tager det den selv. Det er virkelig en konstitutionel berettiget Udtalelse! Den ærede Minister har fuldstændig Ret i, at jeg hverken kunde eller vilde anvende mit Billede paa vore nuværende Tilstande. Jeg har aldrig gjort mig skyldig i at ville sammenligne i Værdi vor Bevillingsret med et Saar, eller dem, der tilintetgjøre vor Bevillingsret, med almindelige Forbrydere.

Indenrigsministeren (Singer Slev): Jeg har ikke havt Noget at tage tilbage eller frasalde, thi jeg har ikke sagt Noget i den Retning, det ærede Medlem antydede, som jeg kan have Anledning til at tage tilbage eller frasalde. Jeg brugte en Udtalelse for, som vel nærmest forstaaes saaledes — den gjaldt det Nar, da ærede Medlemmer slet ikke behandlede Finantsloven, den kunde jo ogsaa til Dels gjælde Ribebanen, men sæt-

lig gjælder den Finantsloven — at naar Folkethinget nægter sin Medvirken og nedlægger Arbejdet, faar Regjeringen, eller i dette Tilfælde den vedkommende Minister, der er mig, en Pligt til at handle under sit Ansvar, det er en Selvfølge, og det vedjender jeg mig. Men jeg har aldrig paastaet, at en Nægtelse af en Lov eller Bevilling giver mig eller nogen anden Minister Ret til at gjøre, hvad han vil.

Formanden (Høgskro): Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) har atter bedt om Ordet. Under Forudsætning af Thingets Samthkke (Dphold) giver jeg det ærede Medlem Ordet.

Berg: Det er vist ganske det Samme, men det er kun en pænere Form, den ærede Minister bruger. Jeg tror, at det, at „handle under sit Ansvar“ eller „at gjøre hvad man vil“, bliver ganske det Samme. Det er kun en smukkere Vending, den ærede Minister giver det. Men her kommer den ærede Minister atter tilbage til den Betragtning, at et Ministeriums Magtfuldkommenhed er Kjærnen i en fri Forsatning. Naar Ministeriet ikke kan faae sine Begjæringer opfyldte, bliver det nødt til at handle selv! Hvad Forskjel er der paa det og paa Absolutisme? Jeg kjender ikke noget Tilfælde i Stændertiden, hvor Regjeringen indenfor den Kompetence, det Omraade, man havde givet Stænderne, trods Stændernes Raad, handlede stik imod det i Hovedspørgsmaalet. Og nu her, hvor vi have den absolute Bevillingsret, staar Ministeren op her i Salen, her i Folkethinget lige overfor Vidre og Yngre, og siger, at naar Thinget nægter ham, hvad han vil have, maa han handle paa sit eget Ansvar. Han har ikke Anelse om, at der eksisterer Noget i Verden under frie Forsatninger, som hedder, at naar Ministre ikke kunne udføre deres Embeder under Loven, saa maa de gaa. Dette er en Forstilling, som er bleven aldeles borte for Ministeren og Statsraadet. Men vi faae nok den Betragtning tilbage igjen, selv om man saa illuminerer for dette Provisoriebomme Landet over.

Indenrigsministeren (Singer Slev): Det, det ærede Medlem sagde, passer slet ikke, og det spørges let for vidt. Det ærede Medlem sagde, at han kunde ikke erindre noget Tilfælde, selv fra Stændertiden, hvor man, trods Stændernes Raad, havde gjort en bestemt Ting. Jeg maa gjøre det ærede Medlem opmærksomt paa, at det, jeg talte om før — og jeg fastholder, at jeg kun har